

לב בדרך ה' חילם ופועל ידם ירצה לרצון
 להם לפני ה' תמיד כה יתן וכה
 יוסיף ה' לאמץ לבם בגבורים ונדיב על נדיבות יקום
 להיות גדול המעשה בכל עיר ומנין ותחשב לו לצדקה
 ועל העושה נאמר צדקתו עומדת לעד עומדת לשון
 נקבה שמקבל התעוררות לבו הטהור מגדול המעשה
 אעפ"כ עומדת לעד. פי' שכל הצדקה והחסד
 שישראל עושין בעוה"ז מנדבת לבם הטהור הן הנה
 חיות וקיימות בעוה"ז הגשמי עד זמן התחי' שאז
 הוא זמן גילוי אלקות ואור א"ס ב"ה מבחי' סובב כל
 עלמין בעוה"ז וכמ"ש באריכות במכתב דאשתקד
 וצריך להיות כלי ומכון להתלבש בו אור א"ס ב"ה
 כמו הגוף לנשמה עד"מ כמ"ש הלא כה דברי כאש
 מה אש אינה מאירה בעוה"ז אלא כשנאחזת ומתלבשת
 בפתילה כו' כמ"ש במ"א. והגוף והכלי לאורו ית'
 היא מדת החסד ונדיבת הלב ליתן ולהשפיע חיות
 למאן דלית ליה כו' כמ"ש בתיקונים וכמה גופין
 תקינת לון ואתקריאו בתיקונא דא חסד דרועא ימינא
 וכל הגוף נכלל בימין וכך אמר הפייט לבושו צדקה.
 וזהו שארז"ל אין הצדקה משתלמת אלא לפי חסד
 שבה שנאמר זרעו לכם לצדקה קצרו לפי חסד
 שהקציר הוא גילוי הזריעה הטמונה בארץ וכך הוא
 הצדקה והחסד שישראל עושין בזמן הגלות היא טמונה
 ונסתרת עד זמן התחיה שיתלבש ויאיר אור א"ס ב"ה
 בעוה"ז הגשמי ואיהו וגרמוהי חד הם בחי' הכלים
 דע"ס דאצי' וכ"ש וק"ו אור א"ס ב"ה הסובב כל עלמין
 מלמעלה מעלה מבחי' אצי' ולפיכך נקראת צדקה
 לשון נקבה צדקתו עומדת לעד שמקבלת הארה
 מאור א"ס סובב כל עלמין המתלבש בתוכה בעוה"ז
 הגשמי בזמן התחיה. אבל צדק לפניו יהלך הוא
 לשון זכר היא מדת החסד המתעוררת בלב האדם
 מעצמו ע"י התעוררות אהבת ה' בקריאת שמע ולדבקה
 בו ולמסור נפשו באחד ובכל מאדך כפשוטו וכו'
 ובאתערותא דלתתא וכמים הפנים לפנים כן לב אדם
 העליון כו' אתערותא דלעילא הוא המשכת אור א"ס
 ב"ה הסובב"ע למטה מטה בעוה"ז הגשמי בבחי' גילוי
 בזמן התחיה כמבואר במכתב דאשתקד באריכות. וזהו
 לפניו יהלך שמוליך וממשיך פנים העליונים מלמעלה
 מהאצי' עד עולם העשי' וכעת עת לקצר וכל טוב מהם לא
 יבצר הטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם כנפש תדרשנו: